

[Aksel Larsen.]

tillægsaftaler vedrørende landbrugseksporten, som har kunnet sluttes med visse EFTA-lande, fremfor alle England og Sverige. Nu som før er England hovedmarkedet for vort landbrug og aftager langt mere end samtlige fællesmarkedslande tilsammen. Vor industrieksport er vokset betydeligt, navnlig til EFTA-landene, og den overstiger landbrugseksporten. De hindringer, EEC-landene lægger for vor landbrugseksport, må siges at være diskriminerende, især må det nævnes, at Danmarks import fra Tyskland jo langt overstiger vor eksport til Tyskland. Det burde ikke være umuligt at få lidt mere lighed i dette handelsforhold. Nok kan Danmark ikke indlede noget, der kunne smage af handelskrig, med vor store sydlige handelspartner, men ved nordisk handelspolitisk samarbejde burde der kunne nås en del. Hertil kommer, at EFTA-landene på Genève-mødet i 1963 indledte begyndelsen til en solidarisk handelspolitik også over for tredjelande, og vi kunne måske få støtte af vore EFTA-partnere — hvis da ikke statsministerens og andre ministres emsige initiativer i det sidste par uger har gjort atmosfæren ugunstig.

Men ét er, hvad staten kan gøre, noget andet er, hvad de private importører kan gøre. Det er jo dansk landbrug, der særlig rammes af pris- og importbegrænsninger i fællesmarkedslandene. Hvad om landbrugets indkøbsorganisationer og landbruget selv tænkte på dette, når man skal bestemme sig for, fra hvilke lande man vil importere det, man har brug for, det være sig kunstgødning eller personbiler?

Den inflatoriske udviklings takt er blevet mere afdæmpet i det år, der nu går på hæld, men der savnes stadig en virkelig effektiv inflationsbekæmpende politik. Så sandt som en af hovedårsagerne er jord- og ejendomspriserens himmelflugt, må man efterlyse forholdsregler mod spekulatjonen og efterlyse fremsættelse af forslag til jordlove til erstatning for dem, der desværre blev forkastet i 1963. Det er blevet værre, fordi

man har afskaffet grundstigningsskylden og har haft så travlt med at lette ejendoms-skatteerne, hvilke foranstaltninger omgående bundfældede sig i højere ejendomspriser. Nu konstaterer de fire forligspartier med påstået forbavselse, at boligforliget er blevet efterfulgt af nye prisstigninger på grunde og huse. Ja, hvad ventede man ellers? Når huslejen skal sættes op, på det nærmeste fordobles, så kapitaliseres denne øgede afkastning selvfølgelig i højere ejendomspriser.

Nu skal folkettingen altså til at gøre de sidste love i medfør af boligforliget færdige. At dette forlig også rent teknisk er elendigt, kan man se af det lovforslag om en såkaldt boligsikringsordning, som boligministeren nu præsenterer, med de — meget mildt sagt — overkomplicerede tilskudsregler. Det må vist være menneskeligt umuligt at gøre en lov og en ordning mere indviklet. Samtidig går lejlighedsvurderingen sin skæve gang. Jeg kan kun ynke de arme vurderingsråd, der skal finde ud af, hvad lejlighedernes pris under forudsætning af et frit boligmarked kan tænkes at være om 8 år. Det forekommer mig, at alle fire forligspartier, men i særdeleshed regeringen, burde have indset, at boligforliget ikke duer, og at det må revideres. Naturligvis kan folkettingen revidere boligforliget — folkettingen er jo ikke bundet af en aftale privat indgået mellem fire partier under tilsidesættelse af folketingsudvalgene.

Hvis jeg har forstået statsministeren ret, anser regeringen det for et vigtigt og nødvendigt led i den økonomiske politik, at der holdes kraftigt igen med forøgelsen af befolkningens pengeindkomster. Jeg er lige så lidt som Eiler Jensen og Viggo Wivel overbevist om, at vismændenes procentberegninger holder stik, hvortil kommer, at lønarbejderne naturligvis stadig må kæmpe for en forholdsvis forbedring af deres levefod. Men det er karakteristisk, at sådanne manende procentberegninger om, hvad landet ikke har råd til, altid kommer frem under optakten til en overenskomstsituation. Og appellen til alle andre indkomstgrupper